

MARTA
CAPDEVILA

Il·lustradora

“He aconseguit
que la meva
sordesa no
m’aïlli del món”

ELISENDA
ROCA

un
referent

ELS MEUS
PARES

un color

VERD PISTATXO

una
persona

LA
CRISTINA
ULLOA,
LA MEVA
LOGOPEDA

Marta Capdevila ha escrit un llibre per explicar que els sords poden
parlar i comunicar-se amb normalitat. FRANCESC MELCION

Superació Marta Capdevila (Barcelona, 1971) és sorda profunda però no utilitza la llengua de signes. Com el 90% dels sords és oralista, o sigui, parla i és autònoma. Ha escrit i il·lustrat el llibre 'Sords profunds però hi sentim i parlem'

La Marta és una lluitadora. Casada i mare de quatre fills, un d'ells és sord profund com ella. Es dedica a la il·lustració com la seva tieta, Roser Capdevila, que no només li va ensenyar a dibuixar, sinó que també la va animar a parlar de ben petita. Fa dos anys va decidir fer-se un implant coclear. Du inserit un xip electrònic al cervell capaç de transformar els senyals acústics en senyals elèctrics que estimulen el nervi auditiu.

Molta gent pensa que els sords no podeu parlar amb normalitat.

Perquè estan mal informats. Sóc sorda però no muda. La paraula *sordmut* no té sentit, tots els sords tenim veu. Cal treballar i educar a parlar.

Per què no vas aprendre el llenguatge de signes?

Els meus pares volien que fos autònoma, que em pogués relacionar socialment amb tothom i que parlés. Vaig anar a escoles d'oients i allà em vaig espavilar.

No et devia ser fàcil.

Aquest fet va marcar tota la meua vida: lluitar dins del silenci per aprendre a comunicar-me amb el món. Esforçant-me molt i amb l'ajuda de logopedes, mestres, familiars i amics vaig poder arribar a parlar. No és cap miracle que jo parli. Estic molt contenta d'haver aconseguit, amb la meua veu i llegint els llavis dels altres, que la meua discapacitat no m'aïlli del món.

I quan vas saber que el teu tercer fill era sord com tu...

Va ser durant un correfoc. M'ho va dir el meu pare, que tenia el Marcel dormint als braços i, amb tot aquell xivarri, no es despertava. Em vaig ensorrar. La meua lluita personal va ser tan dura que, només pensar que hauria de tornar a lluitar pel meu fill, em queia el món a sobre. Però, afortunadament, va ser molt diferent gràcies al Credac Pere Barnils de Barcelona.

El Credac?

El Centre de Recursos Educatius per

Per què veu anar al Parlament de Catalunya?

Tenim un problema greu: l'aprovació de la llengua de signes a totes les escoles.

Quin problema hi ha?

Aquesta llei no garanteix el dret dels oralistes. Els oralistes no entenen la llengua de signes però entenem i parlem el català, el castellà, l'anglès, i no depenem de cap intèrpret de signes per comunicar-nos amb oients.

Les dues opcions no sumen?

Al contrari, resten! El nen que es comunica amb signes no entén ni parla, no té cap competència oral. Aquesta llei vol treure logopedes específics orals i imposa un intèrpret de signes a la classe. Respecto els que només volen comunicar-se amb signes. Només volem garantir que cada família d'un nen sord pugui triar el tipus d'educació.

Per això has escrit el llibre *Sords profunds però hi sentim i parlem*?

Sí, vull que conegueu com se sent una mare quan li diuen que el seu fill és sord i informar i animar les famílies que es puguin trobar en la mateixa situació.

Per què et vas fer un implant coclear?

Volia escoltar les veus dels meus fills, volia sentir-hi! Al principi em feia una mica de respecte, sóc gran i el meu cervell està rovellat. Em deien: no et facis il·lusions. Vaig decidir operar-me sense por. Tenia tota la confiança en els metges.

I com va anar?

Un dia al Clínic i l'endemà al mati cap a casa, embenada, com si portés un turbant [riu]. Després d'un mes recuperant-me, em van connectar. Però em vaig desanimar: no sentia res, només sentia pessigolles al cervell! La logopeda em va dir: les pessigolles que sents al cervell són sons, hi estàs sentint! Pas a pas, esforçant-me molt, vaig anar reconeixent els sons.

El Centre de Recursos Educatius per a Deficients Auditius. Actualment a Catalunya n'hi ha deu. Allà els professionals, logopedes, audioprotetistes, otorinos fan, dia a dia, una feina ben feta però molt difícil: ajuden els nostres fills sords profunds a aprendre a sentir-hi i a parlar.

Perquè quin tipus d'escola hi ha per a nens sords?

L'escola bilingüe i l'oralista. Quan buscàvem la millor educació per al nostre fill vam visitar escoles bilingües i veiem que els nans no parlaven gens, només s'expressaven amb signes. En canvi, a les escoles oralistes parlaven perfectament sense fer servir la llengua de signes. El Marcel va a l'escola Tàber amb nens i nens oients.

La solució és l'implant coclear?

No tothom s'ho ha d'implantar. Quan el nen sord és petit, si pot sentir-hi amb audiòfon, endavant! Si no funciona, aleshores es pot provar l'implant coclear.

Avui quants sords són oralistes?

La gran majoria, un 90%, parlem català, aconseguim fer una vida normal i estem totalment integrats a la societat. Avui dia tots els nens i nenes sords profunds amb els audiòfons digitals o l'implant coclear hi senten! Sense mirar la boca, d'esquena, aprenen a escoltar, a entendre. És tan important per als nens sords profunds aquest descobriment que fins i tot costa fer-los callar! —